

Julhälsning till Stockholms katolska stift

Kära bröder och systrar!

I år blir det en ovanlig jul. De flesta av er kan inte komma till kyrkan för att delta i julens gudstjänster. Därför är det så viktigt för oss alla att komma ihåg, att Fadern själv kommer till var och en av oss för att överlämna sin älskade Son i våra händer. Vill ni göra ert hjärta till en krubba, där Jesusbarnet får vila tryggt och där ni ständigt kan tillbe honom som vår Herre och Gud?

Även om vi sörjer över att våra kyrkor inte kan fyllas av lovsång och glädje över att Guds enfödde Son har kommit till jorden, måste vi komma ihåg att han verkligen är mitt ibland oss. Vi kan göra vårt eget hem till en plats för bön och tacksägelse. Det hänger på var och en av oss att ta emot Jesus i vårt liv, i vårt hem, i vår vardag. Varför skulle vi inte kunna öppna oss ännu mer för Jesus denna jul och bli honom ännu mer trogna?

Som katoliker är vi vana att få delta i kyrkans liturgi varje söndag, att lyssna andäktigt till Guds ord och med vördnad ta emot den heliga kommunionen. Nu får vi läsa och begrunda Guds ord i vår egen lilla lägenhet och med vördnad ta emot Jesus i vårt hjärta genom den andliga kommunionen. Vi ställs på prov denna jul. Det kommer att visa sig om vi verkligen är Jesu vänner och lärjungar även i en svår tid som denna. Håller vi fast vid Jesus eller överger vi honom?

Det fanns inte plats i härbärgets för den heliga familjen. Denna jul är det också många som är utestängda från värmen, från kärlek och omsorg, från husrum och mat. Vi måste lära oss att känna igen Jesus i varje nödlidande. Det är en dogm och trossanning vi i praktiken ofta förnekar. Vill vi denna jul lära oss att bejaka denna del av vår tro i ord och gärning?

När vi firar jul gör vi det alltid som gemenskap, som kyrka, som ett vi. Det märker vi tydligt när vi samlas i kyrkan med människor av alla de slag, med troende från hela världen som alla älskar Jesus. Det blir svårare i år, när vi kanske sitter ensamma hemma. Det är då det gäller att inse att kyrkan också är ett osynligt och andligt mysterium, där Jesus lever och verkar. Vi är alltid förenade med alla andra troende över hela världen, ja, både med levande och döda, med fattiga och rika, med syndare och helgon. Kanske vi just denna jul kan få upp ögonen för kyrkans innersta verklighet?

Vid jul vill vi gärna vara tillsammans med människor som står oss nära. Vi vill göra gott och sprida glädje. Men i år är många isolerade och känner sig ensamma. Samtidigt vet vi att det alltid finns många som har det sämre än vi. Därför ställs vi på prov och blir ifrågasatta. Vi är ofta mer angelägna att få erfara andras omtanke än att själva visa omtanke om dem som har sämre än vi. Vem

vet, kanske denna jul kan väcka oss till omvändelse, så att vi blir av med vår självömkan och självcentrering?

Om vi tror på Guds försyn, då har vi alltid en grundtillit till Gud även i de svåraste stunderna. Då vågar vi tro att historien, både den stora och min egen lilla historia, är frälsningshistoria. Läser vi Bibeln ser vi att Gud alltid är med sitt folk. Han är en kärleksfull Fader som aldrig kan överge oss. När allt är fint och problemfritt är det lätt att lita på honom. Men en jul som denna är det inte så lätt att lita på Guds omsorg och försyn. Därför behöver vi granska och pröva vår egen gudsrelation. Älskar jag Gud för hans egen skull eller bara därför att han skall motsvara mina önskningar och krav?

Även under en helt vanlig jul kan våra medmänniska relationer sättas på prov. Gamla familjeproblem och konflikter kan komma upp till ytan. Barn kan bli besvikna på sina julklappar. Man har ofta orealistiska förväntningar på varandra, som kommer på skam under julen. I år faller mycket av allt detta bort av sig självt. Kanske vi kan få ett annat perspektiv – Guds egen perspektiv – på hur vi skall leva tillsammans som familj?

Den här julen har jag förstätt att många är besvikna på sin församling, på kyrkan, på prästerna och på mig. Många hade väntat sig att vi trots allt skulle ha kunnat slå upp portarna på vid gavel och välkomna alla till julens gudstjänster. Även om man inte hade så stora förväntningar, tycker man ändå att vi från kyrkans sida kunde ha visat mer omtanke och gjort mer för att nå fram med julens budskap och kärlek. I detta fall måste jag ge er helt rätt! Vi hade kunnat göra så mycket mer för att visa att vi älskar er alla. Vi borde ha haft mer fantasi för att hitta nya vägar för att nå ut med budskapet. Vi har inte haft tillräcklig empati och inlevelse i hur det är att vara ensam, gammal eller sjuk. Vi har inte ansträngt oss för att ta kontakt, ringa eller maila till alla dem som vi inte har kunnat möta i våra gudstjänster. Varför skulle inte denna jul kunna bli en tid av omvändelse och självrannsakan också för oss?

Julen är alltid en hoppets högtid. Det måste vi hålla fast vid. Vi litar på att Jesus vill leda oss ut ur denna pandemi, ut ur den synd och själviskhet som vi alla bär med oss. Tänk om denna jobbiga jul faktiskt kunde hjälpa oss, både som stift och som enskilda troende, till omvändelse, så att vi fördjupar vår tro, vårt hopp och vår kärlek. Då kan vi en gång samlas till mässa som ett förnyat gudsfolk, i glädje och tacksägelse. Det är min bön och önskan till er alla, när jag nu önskar er en Välsignad Kristi Födelses högtid och nerkallar den treenige Gudens välsignelse över er alla.

Er biskop och tjänare i Kristus, +Anders Arborelius ocd

Stockholm, Fjärde söndagen i advent. 20.12.2020

